

{ אז נדברו }

פרשת ויחי תשפ"ב | לסדר: "לישועתך קויתי ד'" | גליון מספר: 538

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

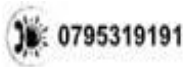
העלון נתרם לע"נ

מרת שרה מתנה בת רגינה

ת.נ.צ.ב.ה

ניתן לקבל את הגיליון בשירות

קס באמצעות שיחת טלפון:

ברכת מזל טוב חמה ולבבית
לידידינו המסור האברך החשוב
הר"ר יששכר חדד שליט"א
נציג גיליון זה בעיה"ק טבריה,
לרגל השמחה השרויה במעונו,
בהולדת הבן במזל טוב, יזכה לגדלו
לתורה ולחופה ולמעשים טובים,
רוב נחת וברכות עד בלי די.

רצה שלח אנשים יקראו, כאוק, אר
הלא? קדימה!
זה הזמן להצטרף לערוץ החדש הזה!
להצטרף הלא...
אנחנו שואג קבול בציוויה הגמק
הלא!

נודה להשתתפותכם

בהוצאות הגדולות!!

בנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

תודה מראש!!!

כרע רבץ כארי... למה האריה כל הזמן רובץ?? למה הוא לא אז??

כשיעקב אבינו מברך את יהודה... הוא ממשיל אותו לאריה... כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו!!
באמת מעניין: האריה בדרך כלל רובץ... לא אז... כל פעם שהייתי בגן חיות וראיתי את האריה רובץ התחשק לי לזרוק עליו אבן... נו...
תזוז כבר... לפחות תשאג... באנו לפה... טרחנו... רצינו כ"כ לראות אותך... עומדים פה עשרות אנשים ומחכים שתזיז את עצמך... נו...
תכבד את המעמד.. אבל לא!!! הוא רובץ כמו בלוק... ולא זכור לי שראיתי אריה במצב אחר... תמיד הוא רובץ...
וכאן תמיד מתעוררת השאלה: הרי הסעיף הראשון בשו"ע זה "יתגבר כארי לעמוד בבוקר..." הוי עז כנמר... **ונגיד כארי** לעשות רצון
אביך שבשמים. מה אעשה שהאריה בגן חיות דווקא די מזכיר לי את זה שמתהפך על הצד השני במיטה... האריה ממש לא מעורר בי
עידנות... המראה שלו רק מרדים אותי יותר... **אז מה באמת הפשט בזה???**
מצד אחד יש פסוק "כרע רבץ כארי וכלביא מי יקימנו" ומצד שני בלעם מברך אותנו: "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא..." **אז**
תחליט: אריה זה סמל לרביצה... או סמל להתגברות כ-ארי??
התשובה היא ככל הנראה: שזה שתי תכונות שהולכות ביחד!!!
את האריה אי אפשר להזיז... הוא לא מושפע מלחץ חברתי... אין לו מישהו שנושף לו בעורף ומפעיל אותו... הוא לא מפחד מאף
אחד ולכן הוא רובץ כ"כ הרבה... כי אין מי שילחיץ אותו...
אבל דווקא בגלל זה!!! ברגע שהאריה כן!!! כן מחליט משהו... ברגע שהאריה החליט שמהו פה צריך לקרות אז הוא קם מרבעו!!!
וברגע שהוא קם מרבעו... זה עד הסוף... הוא לא ינוח ולא ישקוט... זה להילחם על החיים ועל המוות... וזה יהודה!!! וזה יהודי!!!

כבר נכתב בגיליון זה שיוסף נקרא מלך ויהודה נקרא מלך... מילא יוסף... כולנו יודעים איך הוא נהיה מלך... מדובר היה
בתהליך ממושך איך "שלח מלך ויתירוהו... שמו אדון לביתו..." אבל יהודה? איפה מצינו שהכתירו את יהודה למלך??
מתי היה טקס ההכתרה? **התשובה היא:** שאף אחד לא הכתיר את יהודה למלך!! יהודה הוא מלך וגור אריה מצד עצמו!!!
אם כעת רצון ה' לרבוץ... לא יעזור כלום!!! כרע רבץ כאריה!!! אתה יכול להביא עליו את כל העולם... להפעיל עליו לחץ
חברתי... מה לא... והוא לא יזוז מילימטר מהעמדה שלו!! כי הוא אריה!!! הוא מלך!!! לא מעניין אותו מה אחרים
עושים... הוא מסתכל על אחרים כמו אותם אלו שמגיעים לגן חיות ומנסים להפעיל את האריה... והאריה מסתכל עליהם
ואומר להם: חברה... תרגעו- אני אריה!!! אם אני החלטתי להישאר יהודי מיושן עם פלאפון כשר וחסום... אתם יכולים
לקפץ על הראש ואני לא אזוז מהעמדה שלי מילימטר!!! יהודה לא חושש על הריטינג שלו... הוא לא רואה צורך לדפוק
הופעה ולהראות גבורה... הוא מצידו רובץ... אתה רוצה לצחוק עלי שאני חלש?? תצחק... אתה רוצה לחשוב שאני
פרמיטיבי ולא מבין מהחיים שלו... תחשוב... לאריה לא איכפת שיראו אותו רובץ... לא מזיז לו... **אבל דווקא בגלל זה!!!**
דווקא בגלל עוצמת היציבות הזו של גור אריה יהודה שלא איכפת לו מה חושבים עליו... כשאתה נוגע לו בעקרונות שלו
והוא מחליט לקום מרבעו זה רציני... הוא קם כמו אריה מרבעו וכעת שום חומה לא תרתיע אותו... כמו שאף אחד לא
הצליח להקים אותו מרבעו... כך אף אחד לא יוכל לכופף אותו כשהוא החליט לצאת למאבק...

באופן כללי אנחנו רואים את זה בהתנהלות של החרדים נגד החילונים... החרדים בדרך כלל מצטיירים כחלשים... הם
בדרך כלל לא מתעקשים... אפשר לנצל אותם... בקיצור: רובצים!!! "רחל לפני גוזיזה נאלמה..." מטיחים בהם... עושקים
מהם תקציבים והם מכופפים את הראש... ואז פתאום מנסים לנגוע להם בציפור נפשה של היהדות... ואז לפתע האריה
קם מרבעו!!! ואז החילוני מגלה מול עיניו אריה שכול שברגע שהוא קם מרבעו, הוא לא יחזור לרבעו עד שלא תשיב לו
את העקרונות שעליהם הוא רובץ... מסתובב לו יהודה בן יעקב... אף אחד לא מכיר אותו בתור איש מאי... כל השכנים
מכירים אותו כאיש נינוח אדיב ונחמד... והנה יום אחד הוא מגיע למצרים ופתאום נוגעים לו בציפור נפשו... רוצים לקחת
לו את בנימין שהוא ערב עליו... פתאום האריה קם מרבעו... יוצא מפיו שאגה מקפידת דם שמשתקת את כל מצרים...
כמה בעיטות בקרקע וכל מצרים נעשית תלמים תלמים... רגע... איפה כל זה היה עד היום?? אנחנו כבר שנים מכירים
את יהודה... בחיים לא ידענו שיש לו בכלל כח?? כן... האריה עד עכשיו רבץ כי לא נגענו לו בנקודה... ליהודה יש גבורה
אדירה והוא אף פעם לא עושה בה שימוש איפה שלא צריך... אבל אל תעזי לנגוע לו בנקודה... כי אז האריה יקום מרבעו
ואז הוא נהיה מסוכן...

זו העוצמה של יהודי עובד ה'... זה כ"כ מפעים לראות את זה... מדובר ביהודי עדין... לא חם מזג... משדר נינוחות... אף
פעם לא מפגין עוצמה וכח... תמיד הכל באוירה טובה ובידידות... דעתו מעורבת עם הבריות... כמה נאים מעשיו... אבל
יש גבולות!!! יש מקום שבו אם אתה נוגע לי... אני יוצא לקרב חיי... כן... החכמה היא לשמור את השאגות ואת היציאה
לקרב למקומות הנכונים באמת... אגב: המלבי"ם אומר שזה אחד ההבדלים בין מלכות יוסף ליהודה... שמלכות יוסף זה
שליטה בכח ועוצמה!!! ואילו מלכות יהודה זה "מי השילוח ההולכים בנחת..." כרע רבץ... אתה יכול להשפיל את דוד המלך
ולשפוך את דמו והוא לא יעשה לך כלום... תולעת ולא איש... אבל תעזי לעשות משהו נגד מלכות שמים?? בבת אחת דוד נהפך
לאריה... וארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם... לבקרים אצמית כל רשעי ארץ להכרית מעיד ה' כל פועלי און... הוי כמה שזה
מטעה... כמה שדוד ויהודה והאריה מטעים... אני מזהיר אותך חילוני: אל תתחיל עם האריה הזה שרובץ... איך אומרת הגמ' בשבת
(י) תתחיל עם מי שאתה רוצה... עם אדומי, עם ישמעאל... רק אל תתחיל עם תלמיד חכם... כלביא יקום...

אתה אדם טוב?? יש לך טוב לב שנספך?? המאמר הזה בשבילך...

יוסף הצדיק היה פיקח גדול... מבין מספר אחד בכלכלה... והכי הכי: מבין בייחסי אנוש... אבל בסוף פרשת יוגש... יש שתי מילים שאני חושב שזו הפיסגה!!!! פסגת הפקחות של יוסף בהתנהלות מול ייחסי אנוש... תנחש מה הם שני המילים?? **ויאמרו החייתנו!!!**

אתה קולט מה המשמעות של שני המילים האלו?? אתה יודע באיזה סיטואציה זה נאמר??

אני אסביר בקצרה את הרקע: מדובר פה בעם שלם שסובל מתת תזונה... אספסוף מתוסכל מסתובב סביב עצמו ומחפש אוכל ולא מוצא... אנשים חסרי אונים ומסתמא גם חסרי מעש... ותחשוב שכולם גם יודעים להצביע ששם ממול... אתה רואה שם את הארמון המפואר... יושב שם איש אדוני הארץ- יוסף... והוא יושב על בוחטות של אוכל ובוחטות של כסף...

נו... אתה יודע מה השלב הבא??? זה עניין של שבוע שבועיים... חודש חודשיים... עד ש... ש... שקורה פה במקרה הטוב האביב הערבי... (למי שזוכר לפני 42 שנה) ובמקרה היותר גרוע פורצת מלחמת עולם... למי שידוע כל המהפכות את כל המלחמות עולם שבנו מרחץ דמים... מאיפה הכל התחיל?? ממשבר ומצוקה אמיתית שפקדה את כל שכבות העם... וברגע שיטתה תחושה שהספק והמזון נמצאים בידיים של ההנהגה שלא משחררת בקלות... מכאן ועד כאוס פנימי ומרחץ דמים הדרך קצרה... במצב שכזה... את אף אחד לא מעניין מהי האמת... את אף אחד לא מעניין שיוסף קצה זה טוב וצדיק... ההמון המוסת פורץ את הארמון וצועק: אתה הורג אותנו!!!! ויוסף במקרה הטוב יצא משם חי... (פרטים נוספים בספרי ההיסטוריה)

ואילו כאן?? יוסף כמנהיג לא רק שורד את התקופה הקשה ביותר בהיסטוריה העולמית... ולא רק שאף אחד לא רואה בו כאויב חיוני... אלא לאורך כל הדרך יוסף מקשיח עמדות ודורש תשלומים יקרים... והעם משתף פעולה... והכי הכי: **ויאמרו החייתנו!!!! אומרים תודה!!!!**

רבש"ע: עוד אומרים ליוסף תודה?? איך יוסף?? איך עשית את זה? תשאל כל חבר עירייה... כל מנהל מוסד... כל גבאי קופת צדקה... מה שתעשה ומה שלא תעשה... כמה שתהיה מסור ונדיב... כשהעם נמצא במצוקה... כולם יצעקו עליך **אתה הורג אותנו**... ואילו כאן כולם זוכרים להגיד ליוסף **החיית אותנו**... איך?? איך עשית את זה יוסף?? הרי אותנו ללמדו שאין סיכוי... אם אתה עומד מול ציבור מתוסכל... תמיד יקללו אותך... באמת איך??

אז הנה!!! כאן יוסף מלמד אותנו יסוד שהוא קריטי בעיקר בשביל אנשים עם לב ענק!!!

כן... יוסף כל כולו נתניה... כל הסיבה שהוא בכלל במצרים זה רק בשביל להחיות עם רב... יוסף מצידו פותח את כל האוצרות ומתחיל לשפוך עם כל הלב... לפזר עם כל הלב... טרם יקראוני ואני אענה עוד הם מדברים ואני כבר שופך... **אבל לא!!!** למרות שיוסף כ"כ טוב לב... אבל יוסף יודע להתאפק!! יוסף יודע לבלום את עוצמות הטוב לב שלו... ואם תשים לב: אנשים מגיעים ליוסף בתת תזונה ויוסף מתייחס אליהם בקרירות... סליחה... פה זה מכולת... אתם רוצים לחם? אני רוצה תשלום... רגע... סליחה יוסף... הרי יש פה אנשים שאם לא תתן להם לחם הם ימותו... (ולמה נמות נגדך אם אפס כסף??) מה... אם הם לא ישלמו... אתה מצידך תתן להם למות מול העיניים שלך?? **ברור שלא!!!** ברור שאם יוסף היה רואה שאנשים מתפגרים לו מול העיניים... הוא היה נותן להם אוכל בחינם... כי סו"ס יוסף הוא המשביר וכל כולו טוב "להחיות עם רב" בשביל זה הוא יוסף... **אם ככה... אז סליחה על הביטוי:** למה יוסף עושה "פוזות" על מצרים?? תביאו כסף... תביאו מקנה... תמכרו את הבית שלכם... ואז הוא מעביר אותם לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו... (תחשוב מה שזה: יש כאן משפחה שכבר מאתיים שנה גרים בקהיר... פתאום יוסף מעביר אותם דירה לקצה השני של מצרים... למה?? מכתם לי את הבית שלכם בשביל לחם, לכן מגיע לכם גלות) **מה זה? למה לעשות ככה לאנשים רעבים? מה התשובה???** **אם אני לא אעשה את זה לכם!!!! אתם תעשו את זה לי!!!**

אם אני לא אזכיר לכם כל הזמן שאני פה עושה לכם טובה... אתם תחשבו שאני האיש הכי רע... אם אני לא אדאג להזכיר לכם **שאני מחיה אתכם**... אני כמו ידי אגרום לכם שתצרחו עלי: **אתה הורג אותנו!!!** אין לי ברירה... אנחנו נמצאים כעת בתקופה מאוד רגישה... אני רוצה להחיות אתכם ועם כל הלב... אבל זה רק בתנאי שאתם תזכרו ולא תשכחו לרגע להגיד: **החייתנו!!!** אז זהו!! שאת הנקודה הזו אנשים עם לב טוב מתקשים לעכל... עד שיום אחד הם מבינים את זה בדרך הקשה... לדוגמא: אשת חיל שמקפידה מאוד שתמיד תמיד יהיה אוכל מבושל ותמיד יהיה בגדים מכובסים ומגוהצים ותמיד יהיה נקי מסודר... **אני חושב שזה לא טוב!!!** כי האשת חיל הזו... אמנם כל הכבוד לה... אבל אם רק פעם בשנתיים לא תהיה ארוחת צהרים, ובעלה יצעק עליה... איפה ארוחת צהרים? כמה שזה יהיה מכוער מצידו... אני דווקא אגונן עליו מה את רוצה... הרגלת אותו שתמיד הכל דופק ותתמיד הכל יש... אז הנה... הצלחת!! עד כדי כך שהוא שוכח להגיד תודה ולומד רק להתלונן... ולכן כל פעם שאשתי לא עומדת בעומס ולא הספיקה לעשות משהו אני מודה לה... תודה רבה!! היום אני אמנם **לא קבלתי** ארוחת צהרים... אבל **את קבלת** היום בעל בן אדם! כי בזכות הארוחת צהרים שהיום לא דפקה... קבלתי תזכורת שזה לא מובן מאליי!! ואני לגמרי בעד... אני בעד מידי פעם לערוך תזכורות... (כן... כל מי שנתן בנדבת לב בית כנסת למישהו בחינם... צריך מידי פעם לקבוע שם עובדות בטח גם במחיר של אי נוחות... כי אחרת ירקו לו בפרצוף) מי לנו טוב לב יותר מיוסף הצדיק... הפקחות הגדולה ביותר שלו... שלמרות שהוא המשביר לכל עם הארץ והוא דאג שילד אחד לא ימות מרעב... אבל הוא דאג להזכיר לכולם שבינו שזה לא מובן מאליי!! הוא הצליח לגרום לכולם לדעת שמה אומרים?? **תודה!! החייתנו!!!** אל תשכח שבעוד שבוע בפרשת שמות... פתאום יקום מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף... בטח... אם אין את יוסף שיזכיר לו שזה לא מובן מאליי... אין שום סיבה שהוא ידע את יוסף.

ואת זה יוסף הבין... **יש הרבה אנשים טובי לב שלא מבינים את זה**... הם נותנים את כל הנשמה שלהם... ולא מבינים למה אח"כ מעבירים אותם בפרך ולא זוכרים להכיר טובה ליוסף שהקיז דמו...

אין בעיה... אם אתה שלם עם זה... אם אתה מוכן נפשית לאופציה שבמקום להכיר טובה... יעבידו אותך בפרך... בסדר... אז זהו שאני לא!!! כשאני עושה טובה למישהו והוא אח"כ לא יודע את יוסף אלא חושב שאני עובד אצלו בפרך... אני מאוד לוקח את זה ללב... אז לי אין רשות ולא הגון מצידו לעשות אותו כזה מושחת... אני חייב לטובתו ולטובתי מידי פעם לרענן לו את הזכרון שאני עושה איתו חסד!!! אל תשכח... בעוד שבוע בדיוק פתאום יקום מלך חדש אשר לא ידע את יוסף... בטח... בשביל לדעת את יוסף צריך מידי פעם ריענון!!! אם יוסף לא רוצה שמצרים יעבידו אותו בפרך... הוא צריך בעדינות להזכיר להם מסר חשוב לחיים!!! תזכור את הסימון!! "ויאמרו החייתנו!!" תדאג שיגידו לך את זה... אז חלק בלתי נפרד מהטוב לב של יוסף... שהוא דאג שהשני יסאר אנושי ויזכור להגיד תודה...

זה נותן כח... מוריד עוד ועוד מהעול הכבד... ישלם ה' פעלכם ותהי משכורתכם שלימה מעם ה'... ההכנסות קודש להוצאות ההכרחיות של גיליון זה... ואם אוסיף בנימה אישית: על הדרך התרומות הולכות ישירות לעוד שקט נפשי מהעול הכספי שמואד נחוץ להמשך זיכוי הרבים וזה נוקף לזכותכם, (מה שבטוח: התרומות לא מתקוות לא לפרסומת... לא לממן את הרבב והמשרד והנופש של מוציא הגיליון, ואפילו לא לגרפיקה, ההוצאות קודש! ישירות לצורך מטרת זיכוי הרבים.)

אבל עדיין וקוקים אנו לתרומות ו... והרבה...

העלויות של גיליון זה מסתכמות ביותר מ-10.000 שקל מידי חודש!!! בשבילנו זה הההמון... כן... אני לוקח בחשבון שיש כאלו ששומעים ש... ש"זה הכל"!!? והסכום הזה ממש לא מרגש אותם במיוחד... אבל בשבילנו... אנשים פשוטים... בשבילנו סכומים כאלו זה מעל ומעבר... אדרבה, מי שאצלו זה לא הרבה כסף... שיקום!!! שיוזם... שיטול על עצמו חלק מההוצאות שבשבילנו זה הר גבוה ומעיק... (כמובן שבזכות התורמים חלק מהסכום כבר ממומן... אבל עדיין... יותר מחצי עדיין לא.)

אגב: אני מוכרח לומר... שלשבת פה כעת מול המקלדת ולבקש תרומות מנדיבי עם זו הרגשה מאוד מאוד לא נעימה... מאוד מביכה... וארץ לי הרבה זמן לכתוב את השורות הקצרות האלו... (הרבה יותר משאר המאמרים בעלון...) **והנה ככה: אפשר שאלה אישיות??** אתם... בעלי המוסדות וראשי הכוללים והישיבות שיוצאים כל כמה חודשים לאסוף כסף בחו"ל... **יש לי שאלה אישיות אליכם:** אתם רוצים להגיד לי שכל פעם שאתם יוצאים לאסוף כסף... אתם מרגישים את החוסר נעימות שאני עכשיו מרגיש...?? **אל תגידו לי את זה...** אם ככה אתם מרגישים... אז... אז רבות... נדיבי עם... מהר לתרום להם... ועם כל הלב... תחשבו: אם אני יושב פה בביתי מול המקלדת ובכל זאת פני משתנים ככרום... אז מי שנאלץ להתיישב פה מולכם פנים מול פנים ומבקש תרומה... מהר לתת לו הרגשה טובה... מהר להוציא את הפנסק צ'קים ועם מאוד פנים...

אני לא מסוגל לחשוב שזו ההרגשה שהם מרגישים על בסיס קבע... ונא לא לשכוח!!! לנו אמנם קשה לבקש... כי אנחנו יהודים ביישנים בני ביישנים... אבל זה לא סתירה שלתורם יש את הזכות להיות שותף...

אז אנא... תתרמו לי... תשארו בעול האלפי שקלים שלי... אבל דווקא בהזדמנות זו, תרשו לי להיות ל-פה לאותם ראשי כוללים וישיבות שהחוסר נעימות שלהם הרבה יותר גדולה משלי... אוהו... כעת... כעת לאט לאט חוזר לי הצבע ללחיים... אחרי שביקשתי גם בשביל החזקת תורה של אחריים... אני מרגיש כבר יותר נוח... זה ממש בבחינת "לעולם לישתף איניש בהדי ציבורא..." עכ"פ כל תרומה או הוראת קבע מתקבלת בשמחה... ובהכרת הטוב אישית על עול נוסף שמורידים מאיתנו...

למענה אנושי ממוקד בנושא זה ניתן להתקשר לפלאפון: 052-7683095

(לכל הקשור לתרומות, ה"ק, לקבלות להחזר מס, תרומות מחו"ל וכדו' בבלא הג'ל...)

יברככם ד' בכל מכל כל!! תודה!!

תאמר לי מה הנתונים שלך ואומר לך תפקידך..

בפרשת השבוע מגיעים הרגעים המרטיטים ביותר.. ששנים עשר שבטי י-ה עומדים למרגלות מיטתו של ישראל סבא... והוא מברך כל אחד מהשבטים... באותו מעמד נשגב יורד לעולם הפסוק הנצחי שכל השבטים עומדים ומכריזים: שמע אבינו ישראל ה' אלוהינו ה' אחד!!! ויעקב אבינו מפטיר ואומר: בשכמל"ו, בקיצור: המעמד הנשגב ביותר!!!!

אבל למרבה התדהמה... אם תשים לב... תכל'ס... בשורה התחתונה מה יעקב אבינו מברך את השבטים?? על מה הוא מדבר איתם? מה הנושא??

כמעט כל הנושא הוא איכשהו סביב השטח הגאוגרפי שכל אחד מהשבטים הולך לקבל בנחלה... **זה הנושא!!!** יעקב מברך את יהודה שיהיה לו נחלה משופעת ביי... "אוסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתוננו..." ואת נפתלי הוא מברך ש"אילה שלוחה"- זו בקעת גינוסר שהיא קלה לבשל פירותיה... זבולון לחוף אניות ישכון... ואשר שמנה לחמו...

רבש"ע: אנחנו נמצאים פה ברגעים הכי נשגבים!!! שישראל סבא מוסר כעת לבניו את כל היעוד של התיקון השלם.. אז מה הקשר עכשיו לדבר על בקעת גינוסר ועל כיבס ביין לבוש... מה הקשר עכשיו להגיד לזבולון שהולך להיות לו נוף של ים מהמרפסת?? וכי זה הנושא עכשיו??

ואתו סיפור בדיק עם משה רבינו. וזאת הברכה אשר בך משה איש האלוקים... לפני מותו... מה הברכה?? תעין בפרשת וזאת הברכה ותראה שזה פחות או יותר אותו נושא... משה רבינו מפרט בדיק איזו נחלה תהיה לכל שבט... (יש כמין חלוקת עבודה בין משה רבינו ליעקב אבינו... ישנם שבטים שיעקב אבינו לא פירט את הנחלה שלהם כמו יוסף ודן... אז משה רבינו מפרט שמבורכת ארצו של יוסף ממגד וממגד... ודן יזנק מן הבשן וכו'...) **ושוב אותה שאלה:** גם יעקב אבינו לפני מותו וגם משה רבינו... כלנו מבינים שמדובר ברגעים הכי מרוממים שכעת זה אמור להיות הנושאים הכי מהותיים שעומדים בכבשוננו של עולם. ותכל'ס, גם יעקב וגם משה רבינו מדברים על פיתוח הנגב והגליל... ועל חוף ים ושמנה לחמו... מה הפשט בזה???

וכצפוי!!! התשובה היא מאוד ברורה:

שללא ספק... כשיעקב אבינו מודיע לכל אחד מהשבטים מהי הנחלה שלו... הוא לא מתכוין כ"כ לנחלה, הוא בעיקר מתכוין להראות לכל שבט מה השליחות היחודית שלי בתיקון השלם: רק מה?? הוא רומז לו באמצעות הנחלה שלו!!! כלומר: כשיעקב אבינו אומר זבולון לחוף אניות ישכון... עיקר כוונתו לנווט את זבולון לעבודת ה' היחודית של זבולון שהיא מתאפיינת בבחינה של חוף ימים... כלומר: כל שבט קיבל נחלה שמאפיינת ומותאמת בדיק לסוג השליחות שה' יעד לו...

וממילא... כשיעקב אבינו רוצה להגיד לנפתלי ולזבולון וליהודה וכו' מה התפקיד שלהם... הוא מראה להם איזה סוג נחלה הם קיבלו מה' ולפי זה הם כבר מבינים מתוך אופי וסוג הנחלה שלהם מה השליחות הפרטנית שלהם בעולם... ואפשר להאריך בנושא זה ואכ"מ...

עד כאן פשוט!! ברור שזה היה הנושא בברכה של השבטים...

אבל כאן מתעוררת שאלה מאוד פשוטה:

אני לא מבין: אם יעקב אבינו לפני מותו רוצה להגיד לכל שבט מה השליחות שלו בעולם... אז שיגש ישר לעניין!!! שידבר ברור!! למה הוא צריך לדבר ברמזים של נחלות?? מה רע שיעקב אבינו יקרא לזבולון ויניח לו את הדברים על השלחן... תקשיב זבולון!!! השליחות שלך בעולם זה לעסוק בפרגמטיא ולפרנס את יששכר... **אבל לא!!!** יעקב לוקח את זבולון לחוף ים ומראה לו שהוא ל-חוף ימים תשכון וירכתו עד צידון... ועכשיו זבולון צריך לנחש ולהבין מהמאפיין של הנחלה שלו שאם זו הנחלה שקבלתי אז כנראה שזה וזה התפקיד שלי... מה העניין?? למה לדבר ברמזים?? למה ללכת סחור סחור?? **למה אי אפשר לדבר ברור??**

אם התפקיד של בנימין זה להישאר תמיד בכולל אז שיעקב אבינו יגיד לו מפורשות: תקשיב בנימין!! אתה צריך להישאר אברך כל החיים... לך אסור לצאת מהכולל... אז למה גם יעקב אבינו וגם משה רבינו אומרים לו את זה בצורה עקיפית... הם אומרים שהנחלה שלו ידיד ה' ישכון לבטח עליו ובין כתפיו שכן ובנימין זאב יטרף... והוא מזה אמור לנחש ולהוציא שאם הנחלה היא שם כנראה שזה התפקיד שלי? למה לדבר ברמזים?? מי מפריע ליעקב אבינו לשים את הדברים על השלחן??

אז זהו!!! שכאן טמון יסוד מאוד חשוב:

יעקב אבינו מלמד אותנו שאדרבה ואדרבה...

הנתונים שלי זו האמירה הכי מפורשת מה השליחות שלי!!!

אם אתה רוצה לדעת מה השליחות שלך... תסתכל ימינה ושמאלה ותראה מה הנתונים שלך... מה המיקום שלך... איפה ה' שם אותך... איזה משפחה ה' נתן לך ומה הרקע שלך... **הנה! כאן השליחות שלך!**

כלומר ככה: מגיע יהודי ושואל... חצי מתלונן... רבש"ע: מה התפקיד שלי בעולם? מה השליחות שלי בעולם?? אני לא יודע... אף אחד לא אמר לי... אני מחכה שמישהו יגיד לי בצורה מפורשת מה השליחות שלי בעולם...

עונה לו יעקב אבינו: בני היקר... סליחה... מאיפה זבולון ובנימין ויהודה ידעו מה התפקיד שלהם בעולם? וכי אני אמרתי להם פעם בפירוש מה התפקיד שלהם?? לא!!! רק מה?? **הודעתי לכל אחד מה הנחלה שלו!!! מה הנתונים והאפשרויות שיש לנחלה שלו...** וזהו... מכאן ואילך כל אחד הבין

לבד שאם זה הנתונים שלי... אז העבודת ה' שלי היא לפי הנתונים... מאיפה אשר ידע שהתפקיד שלו זה בחינה של "והוא יתן מעדני מלך"?? כי... כי נתתי לו נחלה ששמנה לחמה... אם זה הנתונים שלו... זה מה שיש לו... אז ממילא הוא הבין שבזה הוא צריך לעבוד את ה'... מאיפה בנימין יודע שהוא צריך להיות אברך?? כי עשיתי אותו שכן של ה'... העמדתו לפניו נתונים של חופף עליו כל היום ומזה הוא הבין שזה התפקיד שלו... זאת אומרת: הנתונים שלי זו האמירה שלי משמים! הנתונים שה' נתן לי הם הם התמרוך דרך שלי והם אמורים לגלות לי מה השליחות שה' מצפה ממני... **בא נסכם את זה במילה אחת:**

תאמר לי מה הנתונים האישיים שלך ואומר לך מה תפקידך בעולמך...

וזו הסיבה שיעקב אבינו לא אומר לשבטים בפירוש מה השליחות שלהם... **לא!!! פרנציפ לא!!!** יעקב אבינו עקרונית לא מוכן להגיד לכל שבט אחד שתיים שלוש מה התפקיד שלו... הוא פורש לפני כל אחד מה הנתונים שלו... יעקב אבינו מגלה לכל שבט מהי הנחלה שלו... מה הם האפשרויות שלו... ולפי הנתונים שלך אתה כבר תבין לבד מה השליחות שלך...

ופה הטעות הגדולה שלנו!!! יש כאלו שמתעקשים קודם להחליט על דעת עצמם מה התפקיד שלהם בעולם... ואז!!! אחרי שמיודעו כבר החליט מה השליחות שלו בעולם... כעת הוא מתחיל לבדוק האם זה מתאים לנתונים שה' העמיד לפניו... כעת הוא מתחיל לברר האם גם הרבש"ע קלע לטעם שלו... ואם לא... אז מה הפלא שהוא מתמלא במרמור ובתסכול למה לא הולך לו בעבודת ה'... סליחה אדוני... החלטת על דעת עצמך מה ה' רוצה ממך... ואח"כ אתה מתלונן שלא הולך לך בעבודת ה'?? **אז זהו שלא!!! זה עובד בדיק הפוך...**

אתה רוצה לדעת מה העבודת ה' שלך?? קודם תסתכל ימינה ושמאלה ותבחון טוב טוב מה הנתונים שה' הציב לפניך... **ולפי זה!!!** תדע לזהות מה השליחות שלך... את המסר הזה צריך לזכור: אל תצפה שה' יתגלה אליך ויגיד לך מה הוא רוצה... למה?? **כי הוא כבר התגלה אליך...** איפה הוא התגלה אליך?? **בנתונים שלך...** הוא נתן לך את היכולות האלו ואת החולשות האלו... ושם הוא רוצה אותך ומשם!!!

אם היינו מבינים את היסוד הפשוט הזה היינו חוסכים המון עגמת נפש בחיים... אני אתן לך דוגמה קלאסית: התקשר אלי בחור... יש לי שתי בעיות בעבודת ה'!!! הבעיה הראשונה היא שיש לי חברותא בחור שכל הזמן מפטפט... לא רציני... בכלל לא בקטע של הלימוד ואני רק מתבטל איתו... האם אני צריך להשלים עם זה או להחליף חברותא?? אמרתי לו: ברור שתחליף חברותא... מה קרה... כולא חברותא...

טוב... סיימנו עם בעיה אחת... כעת עוברים לבעיה השנייה בעבודת ה':

לפנינו!!!

אז כמובן שכאן כמובן יש כל מיני שטחים אפורים שמי שניח מאוד רוצה סמארטפון... תמיד יהיה לו רשימת הוכחות שה' העמיד לפניו נתונים שהוא חייב את המכשיר הזה... ועל זה נאמר: כי ישרים דרכי ה'... ופושעים יכשלו בם... כמובן שהדברים הם לא שחור ולבן... וזה עלול להיות מאוד תלוי באיך שאנחנו רוצים לקרא את המפה...

אבל אני לא מדבר על הפושעים שיכשלו בם... אני כעת מדבר על הצדיקים שילכו בם... על אותו אחד שמאוד מאוד לא רוצה להחזיק מייל אפילו חסום בבית... והוא מפחד מאוד שה' יכריח אותו בכח...

אני חושב שאין טעם לחשוש... ולמה?? כי ממה נפשך... אנחנו עושים רצון ה'!! ואם ה' רואה את הרצון הטהור שלך וה' החליט לתת לך ללכת בדרך הטהורה הזו... אז תסמוך על הרבש"ע שהוא יספק לך את הנתונים המתאימים שלא תצטרך את זה... ואם אחרי הכל... ואחרי שאתה כ"כ לא רוצה את זה... ה' בכל זאת יעמיד אותך בפני נתונים מוגמרים שאתה חייב את זה... אז זה מה שה' רוצה... מה אתה רב עם הרבש"ע?? ושוב... גם פה יש שטח אפור מסוים של מסירות נפש... שלמרות שלפי כל הנתונים ה' מורה לי שאני יכול להורות לעצמי היתר... אני בכל זאת מפיגן לו נאמנות ולא נופל בזה... אבל לפחד מזה??

לחשוש שהרבש"ע יתקע לי מקלות בגלגלים של עבודת ה'?? זה סתירה מינייה וביה!! אדרבה... הנתונים שה' מעמיד בפנינו זה גופא השליחות שלנו כאן בעולם!! ויש כאלו שמוכנים לעשות הכל בעבודת ה'... רק שה' לא יכתוב לי את הנתונים... כי אני רוצה להחליט...

אתה יודע מי זה היה?? דור המדבר!! למה הם לא רצו להיכנס לארץ?? כי הם ידעו שברגע שנכנסים לארץ... ה' לוקח את נפתלי ומעמיד אותו בפני נתון עובדתי שנקרא אילה שלוחה... זה הנתון שלך וזה התפקיד שלך... ואילו את בנימין ה' לוקח ומעמיד אותו מול נתון שנקרא חופף עליו כל היום... רגע... כשהייתי במדבר אני הייתי מחליט לבד מה עבודת ה' שלי... אז למה לי להיכנס לארץ ופתאום ה' יחליט לי??

אם ככה... לא רוצים... לא רוצים להתחתן עם הרבש"ע... לא רוצים להיכנס לארץ ישראל... לא רוצים שה' יכתוב לנו את הנתונים... אנחנו רוצים להחליט לבד כמו ישיבוחר... וזה היה העוון של דור המדבר...

כעת תבין מה זה חובת הארץ!! מה פירוש לחבב את הארץ?? מה... אנחנו מחבבים את האדמה?? את הלאום? מה התשובה??

בארץ ישראל ה' קובע את הנתונים!! בחיי הנישואין ה' מציב עובדות בשטח ולפי זה אתה מבין מה השליחות שלך... אתה מוכן לחבב את זה?? אתה מוכן לתת לרבש"ע להגיד לך מה הוא רוצה?? חובת הארץ!!

וכשלא אז לא טוב...

ואז יום אחד אל תשאל מה קרה...

יום אחד התחתנתי... ברגע שהתחתנתי... אתה יודע מה קרה??

פתאום ה' העמיד בפני כל מיני נתונים מסוימים!! תקשיב... זו האשה שלך... זה הילדים שלך... זה המצב הפיננסי שלך... זה המשפחה שלך... ואלו הם הנתונים!! פתאום גיליתי כל מיני מפריעים חדשים... אני רוצה ללמוד... ויש פה אשה שה' נתן לי... אני רוצה עכשיו לעשות שטייגן... ומה אעשה... יש לי מפריעים... יש לי תינוק קטן בבית שה' שלח אותו ל... להפריע לי... רגע... מה עושים כעת עם כל המפריעים האלו?? הופה!! כאן הייתי פתאום צריך לעשות סוויץ בראש... ולהבין שכעת זה לא מפריעים!! זה נתונים שה' נותן לי וה' רוצה שאני אעבוד אותו עם הנתונים האלו... כשהחברותא פטפט... זה היה מפריעים... אבל כשהילד שלי מתעורר באמצע הלילה... זה מפריעים? לא!! זה נתונים שה' נתן לי!! וה' רוצה אותי שאני אעבוד אותו... וכשאני לא מקבל את זה ומתעקש להילחם נגד הנתונים שה' נתן לי... אני פה המפריע לעבודת ה'... זו הסיבה שבחור ישיבה שרוי בלא תורה... כי תורה זה הוראות מגבוה!! ה' קובע את הנתונים ואני לפי זה מבין מה השליחות שלי... זה תורה!! זה בית של תורה... בית של תורה זה בית שמוכן לקבל הוראות מה'... כן ה'... מה הם הנתונים שאתה נותן לנו... ולפי זה אנחנו נפעל... הנה לך בית של תורה... בית שפועל על פי נתונים שה' מכתוב... אבל בחור ישיבה?? הוא מכתוב את הנתונים... הוא קובע את הנתונים לפי איך שמסתדר לו ובצדק... כשמשוה בנתונים לא מסתדר לבחור ישיבה הוא קורא לזה מפריעים (ושוב בצדק...) ואילו אחרי החתונה... פתאום ה' מציב עובדות בשטח... מעמיד כל אחד ואחד מאיתנו מול הנחלה הקבועה שלו... מול הנתונים הלא משתנים שלו...

לאחד הקב"ה מעמיד נתונים מסוימים שאתה תהיה אברך כל החיים... אתה ידד ה'... חופף עליו כל היום... ואילו לשני ה' מעמיד נתונים של זבולון לחוף ימים ישכון... לאחד ה' מעמיד נתונים של שבט אשר... חיי רווחה... שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך... הנתונים שלו זה לעבוד את ה' כמו אשינע ידד... ואילו יש אחד שהנתונים שלו ושל האופי שלו זה להיות שבט לוי שלא נוטל חלק בארץ ועזב חשבונות הרבים וכו' וכו'...

בקיצור: אחרי החתונה פתאום לא אנחנו קובעים את הנתונים אלא ה'!! ה' מעמיד בפנינו נתונים... ולפי הנתונים שה' נותן לנו... לפי זה אנחנו יודעים מה השליחות שלנו בעולם...

יש כאלו שלחוצים... מה יהיה אם בהמשך החיים לא יהיה לי אפשרות להמשיך להקפיד על איזה עניין מסוים בעבודת ה'?? או יש נערות סמינר שמפחדות מה יקרה אם בהמשך החיים בעלי לא יוכל להמשיך ללמוד בכלל?? עצם החשש הזה נובע מתפיסה שאני קובע מה העבודת ה' שלי!! ואני מפחד שפתאום יבא הרבש"ע ויתקע לי מקלות בגלגלים... ה' פתאום יעמיד בפני נתונים שלא מתאימים לעבודת ה' שלי...

אז זהו! שזה מתחיל בדיוק הפוך!! לא אנחנו קובעים מה העבודת ה' שלנו... אלא ההיפך... ה' קובע ומחליט מה העבודת ה' שלנו...

ואיך הוא קובע?? לפי הנתונים שהוא מעמיד

ההורים שלי!! אני לא מסתדר איתם... לאמא שלי חשוב שאני אתלבש טוב ושאני אראה טוב ואבא שלי ככה... ואני רוצה אחרת... מה עושים עם ההורים שאני לא מסתדר איתם בעבודת ה'?? (לא היה מדובר באמר לו אביו חלל שבת... תהיה רגוע) עניתי לו בציניות: אותו דבר כמו השאלה הקודמת... מקודם אמרתי לך תחליף חברותא... ועכשיו אני אומר לך... תחליף הורים...

אה... הבנת מה ההבדל בין חברותא להורים??

חברותא אפשר להחליף... אבל הורים אי אפשר להחליף!!

ממילא הורים זה חלק מהנתונים שה' נתן לי!! ואם ההורים רוצים כן וכך... אין כזה דבר אני לא מסתדר עם ההורים בעבודת ה'... אדרבה... זו העבודת ה' שלך - להסתדר עם ההורים... עם חברותא אתה לא חייב להסתדר... כי חברותא זה לא בהכרח נתון שה' הביא לך... אתה יכול בכל רגע נתון להחליף אותו ולא כך הורים... הבנת את הנקודה??

ההורים שלי זה הנתונים שלי... החולשות שלי זה הנתונים שלי... האופי שלי זה הנתונים שה' נתן לי ומעתה: כעת נשאלת שאלת המיליון: מי יגלה לי מה השליחות שלי בעולם?

הנה!! תעבוד את ה' עם הנתונים שהוא נתן לך!!

תסתכל ימינה ושמאלה... תבדוק טוב טוב מה הנחלה שה' נתן לך... איזה אובייקטים ה' הצמיד אליך (מסוג הדברים שזה מה שיש ואתה לא יכול לשנות... יתכן שאם חברותא אי אפשר בשלב זה להחליף... אז אין הכי נמי... הנתון שלך כעת זה החברותא הזה...) וכך תדע מה ה' רוצה...

זו בדיוק הסיבה למה השרוי בלא אשה שרוי בלא תורה!!

בחור בדרך כלל עושה הרבה יותר שטייגן מאברך... בחור מתפלל הרבה יותר בכוונה ומסתמא בכל דבר בעבודת ה' הוא יותר טוב מאדם נשוי...

אז למה בכל זאת המתמיד הזה שרוי בלא תורה?? מסיבה פשוטה: בחור מעצב לעצמו את עבודת ה' שלו איך שהוא רוצה... כשאני הייתי בחור... הייתי מתמיד ועוייבד משהו משהו... ואז מידי פעם הגיעו לי כל מיני מפריעים!! אצל בחור ישיבה יש מושג שנקרא מפריעים!! מה זה מפריעים?? אני רוצה לקום מוקדם לשחרית... אז יש לי חברי חדר "מפריעים..." מה עושים עם מפריעים?? מסלקים אותם... או שהם מסתלקים מהחדר שלי... או שאני מסתלק... בקיצור: צריך להילחם נגד המפריעים... ואז הגיעו עוד מפריעים... מה יש?? חברותא לא טוב... אז צריך לסלק או להסתלק גם מהמפריע הזה... ואז אני לא מסתדר בישיבה... יש לי מפריעים בישיבה... אז עוברים לחיזוק... כדי שלא יהיו מפריעים... כי אני רוצה לעבוד את ה'... וצריך שלא יהיו מפריעים... ובאמת השתדלתי להחזיק חזק ולא לתת למפריעים שיפריעו לי!!!

וכמובן שהיו תקופות שהיו לי מפריעים ו... ובאמת לא הצלחתי ללמוד מספיק ולא לעשות שטייגן... וזה זכור לי כתקופות קשות...

כשהצלחתי להתגבר על המפריעים היה טוב...

כמה חשוב לזכור את שמות בעל

המימרות??

יש תנא דבי אליהו מאוד מעניין: (ח"ב פט"ז): 'רבי ישמעאל בן אלישע אומר: מה שיוכל אדם ללמוד בעשר שנים, יכול הוא לשכחה בשתי שנים, הא כיצד? אם אדם יושב ששה חדשים במל ואינו שונה הוא אומר על הטהור טמא ועל הטמא טהור, ואם הוא יושב י"ב חודש במל ואינו שונה הוא מחליף דברי חכמים של זה בזה...' שמות לב לדרוג של הדברים??

משמע שלהתבלבל בין טמא לטהור זה פחות גרוע מלהתבלבל בין רב לשמואל... שאם ששה חודשים הוא לא למד... אז נו... הוא בסה"כ שוכח בין טמא לטהור... נו... לא נורא... אבל אם הוא ממשיך להתבלבל עוד ששה חודשים... כאן הוא כבר מחליף דברי חכמים זה בזה... הוא מתבלבל בין רבי יוחנן לרבי לקיש ובין רב לשמואל... וכמובן שזה תמוה מאוד: בינינו... וכי מה יותר חמור? מי שמתבלבל בין טמא לטהור או מי שמתבלבל בין רב לשמואל? פשיטא שלהתבלבל בין טמא לטהור זה שאלה של אפרושי מאיסורא... לעומת זאת ההחליף דברי חכמים זה בזה... מה כבר יכול להיות? נו... אז פעם הוא ידע שמימרא זו היא 'אמר רב יהודה אמר רב' וכעת הוא מתבלבל ואומר את אותה מימרא בדיוק בשם 'אמר ר"י אמר שמואל' נו. מה כ"כ נורא?

והתשובה פשוטה: סו"ס אל תשכח שפעם זה היה תורה שבעל פה ולגמרי בעל פה!! ומעתה: אם צורבא מרבנן לא ילמד ו' חודשים והוא יתבלבל בדבר משנה, ויאמר על טמא שהוא טהור, זה לא כ"כ נורא... למה?? כי בטח יהיה מי שיעמיד אותו על טעותו ויפריש אותו מאיסור... אבל אם יבא אותו צורבא מרבנן ויעיד מתוך העתקת השמועה הלוקיה שלו ש'אמר רב יהודה אמר

שמואל', (בו בזמן שלא שמואל אמר את זה אלא רב) פה מתחילה סכנה אמיתית!!! כי כאן עלול להתפתח סוגיה שלימא בגמ', כי יש סתירה בדברי שמואל... ומי אמר שמואל הכי, והאמר שמואל... בקיצור: יביאו מימרא שמשמע ששמואל אמר ככה... ואילו מידענו המבולבל אמר בשם שמואל ההיפך בדיוק... ואז יש פה קושיה ורייד שלם בסוגיה!! ומכרח הקושיה יהיו מוכרחים להעמיד אוקימתא, וכך יפסק להלכה, (ותחשוב שכל האוקימתא הוה מתבססת רק על טעות... של מה?? של שמות!!!! שאותו צורב בסה"כ התבלבל בין רב לשמואל... כי אם רב אמרה ולא שמואל, אז לא קשה מידי ואין מקום לכל האוקימתא הזו... ותחשוב שבמשך יותר מאלף שנה כלל ישראל לדורותיו נוהג להלכה שמתבססת כל כולה על טעות... של מה?? של החלפת שמות!!!! לכן באותם דורות היה כ"כ חמור להתבלבל בין שני חכמים... הרבה יותר מלהתבלבל בין טמא לטהור... זו הסיבה, שאם תשים לב הגמ' עושה המון עסק משרשרת העדויות, מי אמר בשם מי, כדי לאמת ולוודא את העתקת השמועה, (לפעמים זה אפילו מייגע, אמר אמר אמר ואמרי לה אמר וכו'... זמני אמר לה משמיה ליה, וזמני אמר לה... יכול להיות עמוד שלם בגמ' שעסק בהצלת מידע, איזו היא המימרא היותר אמינה ומדויקת שנאמרה בשם רבי יוחנן ומי אמרה...)

ומעתה: כעת יש מקום לדון: בדרונה אנו, שהגמ' כבר מודפסת מול עינינו, ואנחנו לא מתבססים על 'כי אתא רבין' ולא 'כי אתא רב דימי', האם זה נכון לומר שאצלנו הקנאות לזכור בכל מימרא מי אמר אותה, זה הרבה פחות גורלי וקריטי לתוצאה והמסקנה המעשית של הסוגיה...? אז כמובן שגם היום בודאי יש עניין לדעת מי אומר מה ולו בשביל 'כל האומר דבר בשם אומר מביא גאולה לעולם', אבל צ"ע האם יש מקום לומר שיש הבדל מהותי בין פעם להיום! שאם בזמן חז"ל מישהו היה מתבלבל בין ר' יוחנן לר' הונא זה היה ממש 'ותגלו למקום מים הרעים וישתו התלמידים... השמות היו פרט קריטי בידיעת התורה... ואילו היום זה כבר הרבה פחות קריטי?? וצ"ע...

קבוצת הבחורים התורנים לעליה למקדש באמצע זמן חורף...

והפעם הגיע תורם לעלות לירושלים... כן... בישיבה קטנה יודפת יש תורות קבועה כל שבוע מי עולה השבוע לירושלים... כמובן שיש את התאריכים הקבועים שהישיבה כולה עולה לירושלים... אם זה בתור שימוש ת"ח אצל הסנהדרין... אם זה יזמנה קבוצתית של נזירות (בדרך כלל בקיץ)... אבל סתם ככה באמצע הזמן כל בחור שיש לו איזה סיבה אישית שהוא צריך לעלות לירושלים צריך להודיע שבועיים מראש... ונכנס לרשימת התורנות... וכמובן שהישיבה גם דואגת לספק את התנאים המתאימים!!! אל תשכח שבתוך הישיבה יש כל מיני בחורים... חלקם יותר טהורים... חלקם פחות... ובחור שרוצה לעלות לירושלים צריך להיערך בהתאם!! צריך להקצות לו מקום יותר סטרייל בפנימיה... לדוגמא: יש פה בחור בישיבה שנקרא יואב... שיהיה בריא... איזה בלגן נהיה בישיבה בגלל... הסיפור שלו ככה: הוא גר באיזה כפר נידח... (מהסוג שקוראים את המגילה ב"א י"ב) ויש לכפר הזה שתי כניסות שיש חזקה שאחד מהם טמא בטומאת מת ואחד טהור... ולא יודעים מה טמא ומה טהור... נו... והיות וספק טומאה ברה"ר טהור... אז אותו בחור... הראש ישיבה עשה לו הסדר ברור: שהוא צריך לבחור שביל אחד שרק דרכו הוא נכנס ויוצא לכפר... כי ברגע שהוא עובר רק בשביל אחד אז בייחס לשביל הזה נקודתית יש ספק טומאה וברה"ר טהור... והנה... השבוע הוא הגיע לישיבה... הניח את התיק בפנימיה... בא להיכנס לחדר אוכל... ופתאום נשמע צווחה!!! הוא פתאום נזכר... שהפעם הוא שכח ויצא דרך השביל השני... (כי בחודשים האחרונים אין בישיבה חסה... בגלל שזה ספיחין... ואם של יואב אמרה לו שצדיק לו ללכת שם ממול... שם גדל 'כרפס שבהרים' והוא גדל פרא בהרים ואין כיצא בו נשמר ומסמיל זה הפקר ואין זה לא איסור ספיחין ולא שמור ונעבד ובטח הבחורים ישמחו לקבל חסה טריה ומותרת ככה באמצע פנימיה... יואב באמת הלך והביא בשמחה רבה חסה ואפילו נוסבר וחלולוגות הוא מצא שם... ומרוב התלהבות הוא שכח שבשביל זה אסור לו לעבור) ובקיצור: יואב נכנס לחדר אוכל... ופתאום הוא נזכר שהפעם הוא חזר לישיבה דרך השביל השני!! אוי אוי... באותו רגע הוא בחזקת טומאת מת... (כי כעת מהם נפטר הוא טמא, כי יצא שהוא עבר בשני השבילים שאחד מהם בודאי טמא...) איזה בלגן נהיה מזה בישיבה... חצי מהשיעור שלו נכנסו לבידוד של טומאת מת... הזאת ג' ו'... (אגב: דווקא החסה שהוא הביא נשארה טהורה... לא רק בגלל שהיא לא הוכשרה... אלא בגלל שהיא עצמה עברה רק בשביל אחד... גם חלק מהתיק שלו נשאר טהור... כי רק החולצות והמצעים שהוא לקח בשני השבילים טמא... אבל היה שם חולצה חדשה וגם מגבת חדשה שהיא עברה רק בשביל אחד... בקיצור: אל תשאל) עכשיו: תחשוב שבמקביל... כל שבוע יש פה בחורים שאמורים לעלות לירושלים... אתה מבין לבד שבחורים כאלו צריכים פנימיה קצת יותר סטרילית!!! עם בחורים קצת פחות מאתגרים שמי יודע מאיפה הם חזרו ואיזה ספק טומאה הם הולכים להנחית עלינו... (בקיצור: זה כמו שבתקופה האחרונה אין לנו כ"כ מודעות להזירות מקורונה... אנחנו לא ככזה מסתובבים עם מסיכה בקאמות... אבל בכ"ז מי שרוצה לטוס לחו"ל בשבוע הקרוב... הוא פתאום נן מסתובב עם מסיכה... למה?? כי הוא יודע שהוא צריך לעבור בדיקה ורק זה חסר לו שפתאום יתברר שהוא מאמט... על אותו משקל... מי שאמור לעלות לירושלים לוקח מרחק... הקורונה מאוד מסחיסת בפרט הזה...)

בקיצור: כל שבוע יש בערך חמשה או ששה בחורים שיש להם "שבת נסיעה" לבית המקדש... כל בחור והסיפור שלו... כל תקופה והמאורעות שלה... והשבוע!!! דבר ראשון המתמיד של הישיבה הצורבא מרבנן הבה"ח יחונתן הלוי משיעור ג'... הגיע התור שלו לעלות לשמירה במקדש!!! כן... זה לא פשוט... שמירה במקדש זה משמר כל הלילה... מערב עד בוקר... עומדים פרחי לוייה בשמירה של כבוד בעשרים ואחד מקום... אבל!!! יש הבדל עצום בין שמירת המקדש בחורף לבין הקיץ... שמירה במקדש בחודש בלילי סיון תמוז זה לא סיפור... זה נראה כמו משמר ליל שבועות... בסה"כ לעמוד חמש או שש שעות באויר נעים... לגרוס כמה עשרות פלוגות של ב"ש ובה"ח וזהו... הגיע הבוקר... איש הר הבית כבר פותח את שער המוקד... אבל בלילי טבת הארוכים... מדובר בלילה ארוך של יותר משתיים עשרה שעות!!! ולעמוד שתיים עשרה שעות בכפור של חמש מעלות ופחות... זה... זה לא פשוט... לא כל אחד מפרחי לוייה מתאים לכוז משימה... בשביל זה בוחרים עם פינצטה את הבחורים הלויים הכי מרוסמים... העוייבידים שכבר מתאמנים תקופה ארוכה מידי ערב להיות 'עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות' (לא לחיים ככה מתחילים מערב בנוסח ספרד... כן... עובדים על זה... מתאמנים על זה...) ובחורים אותם אחד מעיר ושנים מישיבה... אז הבה"ח יונתן נבחר להיות אחד מפרחי לוייה שהיו העומדים בבית ה' בלילות... אבל לא סתם... אלא בלילי טבת הארוכים... הוא בא להיפרד מהראש ישיבה... והראש ישיבה ליווה אותו עם דמעות בעיניים: שתזכה לעמוד בבית ה'... שאיש הר הבית יראה אותך עומד על משמרך... (שחללה וחס לא תרדם בשמירה אחרת 'אומרים מה קול בעורה... קול בן לוי לוקה ונגדי נשרפים שנרדם לו על משמרו... אוי לאותה בושחה)... טוב... זה הבחור הראשון...

אבל יש עוד ארבעה בחורים שהצטרפו איתו לעליה לירושלים... גם אביתר משיעור א' עולה לירושלים... מה יש?? יש לו סיבה מוצדקת!!! יש למשפחה שלו יום טוב... כן... הוא מצאצאי בני פרעוש שהתנדב עצים לעזרה בתחילת בית שני... והיום של הקרבן עצים שלהם זה א' טבת... כן... בגללם אין מעמד בא' טבת... (ענין תענית...) עכ"פ לאבייתר יש שתי תאריכים בשנה שהוא יוצא מהישיבה ברשות... תאריך אחד זה א' טבת שאז כל המשפחה עולה לירושלים... והתאריך השני זה באזור ר"ח אב שכל בני המשפחה יוצאים לכרות עצים למערכה... זה אמנם תקופה של ביטול תורה אבל אח"כ בט"ו באב הם עושים סעודה לסיום הביטול תורה ואבייתר חוזר לישיבה ומשתדל לחזור לשטייגין... אז זה הסיפור של אבייתר...

והבחור השלישי זה יענקי... יענקי שיהיה בריא... הוא צריך לעלות לבית המקדש לכבוד הבר מצוה של אחיין שלו... מה יש?? אחות שלו נישאה לכהן ומסמילא יש לו אחיין כהן!!! ובשבוע הבא יש לו בר מצוה... ולכבוד המעמד הוא אמור ללכת להר הבית... שם יש סנהדרין קטנה של ישראל שהם ועדת הקבלה של הכהנים... והם צריכים לבדוק אותו ולשלול ממנו את התשעים מומין שפוסלים בכהונה... ובעזה"ש אם הכל יהיה בסדר... הוא יצא משם עטוף בלבנים ולמחרת הוא יקריב מנחת חינוך בשעה שהלויים שרים בודקן... וזה מעמד מאוד מאוד מרגש!!! כל המשפחה המורחבת... כולם מגיעים לירושלים... יענקי לא יכול לוותר... הוא חייב גם להשתתף במעמד הזה ובסעודה שתהיה אח"כ ש"ל נמצא פסול בזרעו של אהרן... האמת היא שהראש ישיבה עשה קצת פרצופים... מה... עכשיו לכל בר מצוה של אחיין אתה תעלה לי לירושלים?? אבל הוא הניח לו בגלל שהוא בריא... (זה באמת מאוד מרגש שהאחיין הוא כהן... אבל אם הוא בעצמו היה כהן... הראש ישיבה לא היה נותן לו... אולי תשכנעו אותו...)

עד כאן הבחור השלישי - יענקי... והבחור הרביעי שלימי... עדיף שנקצר בסיפור... הוא עולה כעת לירושלים להקריב חטאת ו... וגם אשם תלוי... למה?? עזוב... בעקרון גם את זה היה אסור לי לגלות... מה שבטוח... צריך ללמוד הלכות שבת!!! אחרת אתה אמנם תהיה מהחבורה המאושרת שעולה לירושלים... אבל תהיה הכבשה השחורה... (אתה יודע למה קוראים לזה כבשה שחורה?? כי מי שמגיע למקדש להקריב שלמים... הוא מקריב כבש, או עז, או פר, או איל, פרה, ברגע שהוא מקריב כבשה ודווקא נקיבה... זה קצת חשוד... זה נראה שזה חטאת... לכן יש מושג שנקרא כבשה שחורה... אי לכך: אני מאחל לך שתעלה לירושלים... אבל לא בתור כבשה שחורה...) אולי בשבוע הבא גם נמשיך ללוות את החבורה... אולי בהזדמנות אחרת.

איך מקבלים טעם בתפלת שחרית שגרתית?

ברשותך קורא יקר: לא נעים לי לפתוח שוב את הנושא... אבל תפילה!!! תפילת שחרית בעיקר... קשה... קשה לי להתפלל על חשק והתלהבות ואני לא מצליח... אני באמצע לסגור את הסוד איך להתפלל ביום עם חשק והתלהבות...

אתה יודע מה?? בא נציג את השאלה ככה... בא נחלק את כל היהודים שמתפללים לשלוש קבוצות... לצורך העניין נחלק את זה לפי דקות של שיעור... **יש את הקבוצה** של השעה ועשרים או שעה וחצי תפילה!!! **יש את הקבוצה** של העשרים וחמש דקות!!! **יש את הקבוצה** של החמישים וחמש דקות... הבנת מה אמרתי?? אני אפרט:

יש את אלו שמתפללים שחרית עשרים וחמש דקות... זה אותם אלה שהם לא בקטטטע של התפילה והם מגיעים לשיטילאך בשביל לסמן יום... הם מגיעים באמצע ומטיסים את התפילה... עליהם אני לא מדבר... כי אני חושב שאני נמצא ברמה אחת יותר מהם... **מאידך**: יש את אותם אלו שמתפללים שחרית הכי שגרתית באזור השעה ועשרים (או יותר...) וגם עליהם אני לא מדבר... כי זה כבר עוייבדים גדולים... זה אנשים יש להם התלהבות וחיות מיוחדת בתפילה והתפילה שלהם באמת נראית משהו אחר לגמרי... ובאמת אין הרבה אנשים כאלו... בקיצור: זה גדול עלי... אני לא שם... אני לא שייך, **לא לקבוצה** של העשרים וחמש דקות וגם לא לקבוצה של השעה וחצי... **אבל אני רוצה לדבר על הסוג הממוצע**... על אותם אלו שמתפללים בממוצע חמישים וחמש דקות (פלוס מינוס...) הסוג הזה זה הסוג המוכר שרוב האנשים הרציניים והייתיים אומרו אפילו התלמידי חכמים הרבנים מסוגים לסוג הזה... זה אנשים שהתפילה שלהם זה תפילה... יש להם צורה של תפילה... זה אנשים שקובעים מקום לתפילתם... האנשים האלו... הם מצד אחד לא מחפשים לעשות וי על התפילה... ומאידך הם גם לא מתפללים בהתלהבות יוצאת דופן... הם אנשים נורמליים... והם בדרך כלל מתפללים חמישים וחמש דקות (או עוד עשר דקות נוספות בשני החישים)... ואני מסוקרן דווקא בייחס לאנשים האלו:

מה הם עושים בתפילה?? **מה הם** עושים מידי יום בשעה התמימה שהם מתפללים?? מילא העוייבד הגדול שמתפלל שעה וחצי ויותר... עליו אין לי שאלות... גם אם הוא יתפלל שעתים וחצי אני מבין מה יש לו לעשות שם... הוא באמת עושה שטייגן בתפילה... אדם מניחו בקרן זוית זו ומוצאו בקרן זוית אחרת מפני כריעות והשתחוואות... אבל הסוג הזה של החמישים וחמש דקות זה דווקא סוג די מאופק... אתה לא רואה שהם מגיעים להיכלות גבוהות בתפילה... לא פורצים בבכי ולא מדיעים מרוב תשוקה... אבל הם כן מתפללים בנחת, כמונה מעות, ולא נראה שעוד שניה הם הולכים להתפוצץ מחוסר עניין... **למען ה': מה הם!!! מה הם עושים שעה תמימה בתפילה??**

תבין: אני מדבר פה על אנשים מבוגרים ברמה שכבר ארבעים שנה ככה מתפללים!!! ובדיוק זה מה שאני רוצה להבין: מה הם עושים בשעה הזו מידי בוקר במשך ארבעים שנה?? האם גם הם יושבים על קוצים כמוני...?? האם גם הם רק מתביישים להטיס את התפילה כמו שאני מתבייש?? **לא! לא נראה שזה ככה**... לא נראה שהם זעים באי נוחות... מצד שני: אני גם לא רואה את ההתלהבות היוצאת דופן שלהם... אז מה כן??

האם הבנת את השאלה שלי???

אני מדבר פה על רבבות אלפי ישראל... האנשים היראים והשלימים והשקולים שבינינו שמתמא בכללם רוב התלמידי חכמים ואנשי מעשה שמידי יום מתפללים שעה תמימה שחרית ולא נראה שנמאס להם... לא ניכר עליהם עצבנות וחוסר עניין... ואני פשוט רוצה לסגור להבין מה הם עושים בתפילה?? כי אני רואה את עצמי שייך לכה"פ לסוג הזה... ואני מבין שהם כן עושים פה משהו!!! ואני רוצה לדעת מה הם עושים??

אז חשבתי על זה הרבה... התבוננתי בהם הרבה... ניסיתי לחדור אליהם פנימה... והגעתי לאיזושהי מסקנה... (אם טעיית תעדכן...)

הגעתי למסקנה מרתקת שלא פחות ולא יותר: תפילה זו **עבודה!!!** שמעת?? תפילה זו עבודה... כעת שים לב: אני לא מדבר כעת על עבויידה... לא עבויידה בקמ"ץ וגם לא בסג"ל... אני מדבר על עבודה בפת"ח... מה שנקרא ברוסית ראבוטה... (על משקל: חיפוש עבודה...)

תפילה זו עבודה!!! לעבודה יש שפה משלה... בעבודה יש מושג שנקרא מוסר עבודה... בעבודה יש שעות עבודה... בעבודה יש מה שנקרא קדימה לעבודה... שלום... כל טוב... אני הולך לעבודה!!!

תפילת שחרית זה עבודת ה'!!! אני הולך לעבוד **אצל** ה'... והיות ותפילה זו עבודה... אז צריך להגיע לעבודה בזמן... יש הקפדה להגיע בזמן... הבוס מגיע ראשון לראות אם העובדים הגיעו בזמן... הבוס גם מתמלא את העשרה העובדים החרוצים שהגיעו ראשונים...

האם הבנת מה חידשתי פה?? הבנת לאן אני חותר???

החידוש הוא שמשום מה היה תמיד תקוע לי בראש שתפילה זה עבויידה... (לא עבודה...) ממילא התפילה נתפסה אצלי כמשהו שקשור אלי... אני צריך להרגיש... להתחבר... להתרגש... להתלהב... להתמלא בכיפוסים... **ותכלס זה לא!!!** ביום יום זה לא עובד!!! פרץ של רגשות זה משהו שמגיע פעם ב... בחיי השיגרה הנורמליים אין פתאום ריגושים חזקים... כמו שלא כל יום הוא יום הולדת ולא כל יום פורים... ככה לא כל יום מתרגשים עד כלות הנשמה...

אז מה כן יש כל יום?? עבודה!!! לעבודה כן הולכים כל יום כל יום!!! ותפילת שחרית מנחה וערבית של יום יום זה עבודה!!! כן... כמו שיש סדרנים שעובדים באושר עד והעבודה שלהם מתחילה בשש... וכמו שיש עובדי עירייה שהעבודה שלהם מתחילה בשמונה...

אז ליהודים יש עבודה בשעה מסוימת... שבע או שמונה בבוקר... הולכים לעבודה!!! מה העבודה?? עבודת ה'! אל תצפה לריגושים מיוחדים... אל תצפה לאיזה עבויידה מי יודע מה... אז מה כן?? עבודה!!! הבוס רוצה לראות מוסר עבודה... רוצה לראות אותך ניצב כאן בזמן- בעבודה!!! **ולענ"ד זה הסוד הצבאי** של כל אותם יהודים יראים ושלימים שמתפללים כבר ארבעים שנה שעה תמימה מידי בוקר תפילת שחרית... לא! אתה לא רואה פה עוייבדים מופלגים... אבל אתה כן רואה פה מוסר עבודה... יש כאן בן אדם שכבר ארבעים שנה מגיע לעבודה!!! הוא מגיע... דופק... הוא מתפלל מה שצריך להתפלל... והוא לא מטיח...

וכאן אני רוצה לעצור ולהסביר: אני יודע שידידי החסיד ויזניץ כעת רוצה לבלוע אותי... שתהיה בריא... זה מה שהעליתי בחכנתך?? מכל ההליגע תפילה... הליגע פסוד"ז... מה יצא לך??

שהולכים לעבודה???

כן... אני יודע שמי שאחוז במקום יותר מרומם... בשבילו מה שאני אומר זה ייבוש אחד גדול... זה רק ירידה... במקום להלחיב את הלבבות בתפילה אני עושה את הפעולה ההפוכה... אני לגמרי מיישב את העסק והופך את זה לעבודה מתכתית... אבל לא!!! ידידי היוזניצאי... אל תטעה... אל תבין אותי לא נכון!!!

ברור שיש לאן להתקדם!!! ברור שמי שמגיע לתפילה על תקן של עבודה יש לו עדיין מה לראות בעבויידת התפילה היוזניצאית (שכנראה לא תהיה לי ברידה אלא לעבור אצלכם איזה קורס ריענון... להרטיב קצת את התפילה היבשה שלי) אבל אל תשכח... שבשטיבלאך של בית הלל יש או שעה וחצי תפילה בהתלהבות **אונן** טיסה בשמי הארץ של עשרים וחמש דקות תפילה... **למה אין משהו באמצע??** למה אין את היהודי הזה שאמנם לא זכה להתפלל בהתלהבות שעה וחצי... אבל לפחות שיתפלל כמו בן אדם?? **אתה יודע למה אין את**

המשהו הזה באמצע??

הנה!!! זו הנקודה!!! דבר ראשון צריך לדעת שתפילה זו עבודה!!! אחרי שאתה כבר אווז בעבודה... כעת אפשר להתקדם לשלב הבא... לשלב של עבודה-- **שלב**... קודם כל שיהיה מוסר עבודה... קודם שיהודי ידע שתפילה זו עבודה... ולעבודה צריך להגיע ולדפוק!!! נקודה!!!

אחרי שיש מוסר עבודה... כעת יש קידום בעבודה... לאט לאט אפשר להתקדם בעבודה ולהגיע לעבודה בשלב... ואותו דבר לצד השני... אם קרה וההתלהבות שלך בתפילה ירדה... (ס"ס אם תפילה זה מהדברים שצריכים חיזוק... על כרח שיש גם הם ריפיון... קורה שההתלהבות קצת ירדה בתפילה) השאלה לאיפה יורדים... אם עד עכשיו היתה לי התלהבות עצומה בתפילה ועכשיו אני צונח... לאן!!! לאן אני צונח?? לתפילת בזק של לפניך מערכת לניתוב תפילות... לתפילת שחרית ומנחה צמודים הקש אחת... לתפילת שחרית בכביש עוקף שליח ציבור הקש 2... וכו' וכו'??

אז זהו שלא!! יש משהו באמצע... יש משהו שנקרא עבודה!!! תפילה זו עבודה... וגם אם ירדת מהרמה של עבויידה בשלב עדיין יש פה עבודה!! ולעבודה צריך להגיע!!! אתה תמשיך לקום בשעה שבע ותלך להתפלל... ומקסימום תתפלל תפילה קפואה... בלי התלהבות מיוחדת... ואז אדון אז נדברו יגש אלך וישאל אותך: תגידי לי: מה אתה עושה שם שעה שלימה בתפילה?? אתה תענה לו... כן... לפני חודשים לא היית שואל אותי... היית רך רואה באיזה התלהבות התפללת... היית מבין הכל... אבל היות וכעת אני בשבוע של ריפיון... אז העבודה בשלב ירדה... אבל לכה"פ העבודה נשארה!!! נשארת עובד אצל הבוס בורא עולם... וסליחה... אל תדבר איתי באמצע התפילה כי אני באמצע עבודה!!! (כן... יש כאלו שמדברים באמצע התפילה... אתה יודע למה הם מדברים?? כי הם לא קולטים שיש פה עבודה!!! הם אולי קולטים שיש פה עבויידה בשלב... אבל מה זה סותר לפטופטים... אם הם היו קולטים שאנחנו בעבודה... הם היו מבינים שחלק מהשיחות מוקלטות לצורך בקרה ושיפור השירות... ואין כזה דבר סתם לפטט באמצע העבודה)

עכשיו: שלא תבין לא נכון! אני לא באמת חושב שיש חילוק אמיתי בין עבודה ל-עבודה שבלב... (זה אולי נשמע טוב... אבל זה בעיקר לשון מושאלת...)

אני בעיקר מתכוין לומר שהעבודה שבלב הבסיסית זה להבין שיש בוס שאנחנו עובדים אצלו!!! כן... ההבנה המתכתית הזו היא הבסיס של עבודה שבלב... ואל תזלזל בהבנה הזו... **כי אם תשים לב**: יש הרבה כאלו שמאוד קשה להם לקבל את זה... יש כאלו שמוכנים להתפלל לה' מהבוקר עד הלילה... רק אל תגידי להם את מה שאמרת עכשיו... אל תגידי לי שיש פה **עבודה!!!** ולמה לא?? למה אתה כ"כ נרתעים מההגדרה המתכתית הזו??

כי אם תפילה זה עבודה... אז צריך מוסר עבודה... ומוסר עבודה זה משהו שדורש ממני להיכנע... ולהיכנע זו עבודה ש... שאתה יודע איך קוראים לה?? עבודה שבלב!!! אני מוכן להתנדנד הכי חזק... אני מוכן להפעיל כח פיזי כמה שאתה רוצה... אבל אל תגע לי בלב... אל תעביד את הלב שלי... אל תדרוש ממני מוסר עבודה!!!

אז זהו!!! זה בדיוק מה שהתחדש לי... מוסר הבסיס של תפילה זה להפנים שזו עבודה! ברגע שקלטתי שאני מגיע פה לעבוד אצל ה'... פתאום למרבה ההתפעל התחלתי פתאום להתחבר... התחלתי להרגיש טעם מסוים בתפילה שאולי הוא אור בקצה המנהרה... מה קרה פתאום שהתחלתי להתחבר לתפילה??

פשוט מאוד: עד היום משום מה הייתי בטוח שאני צריך להתרגש... להתלהב... להרגיש... ודי... כמה פעמים אני כבר יכול להתאכזב מעצמי... כמה פעמים ניסיתי להצית את הרגשות שלי ללא הצלחה... אבל ביום שהבנתי שתפילה לא שייכת לי!!! תפילה זו עבודה!!! אני לא צריך להתרגש... אדרבה... הרבש"ע צריך להתרגש... אני צריך לרגש אותו... אני פה בשביל לעבוד אותו!!! אז קדימה... מתחילים לעבוד... ברגע שניגשתי לתפילה ממקום של עבודה... פתאום זה עובד... בטח שזה עובד...

תבין: פעם כשהייתי אומר "לא בגבורת הסוס יחפץ... רוצה ה' את יריאיו" רצייתי להתרגש... רצייתי להרגיש שאני עבוייד... וזה לא עבד... אבל ברגע שהתחלתי לעבוד בעבודה של ה'!!! וכעת צריך להגיד לא בגבורת הסוס יחפץ... אז עבדתי... אמרתי... וזה דווקא עובד מצוין...

צריך להגיד... והנה אמרתי... צריך לעבוד והנה עבדתי... כעת על הדרך אני פתאום מגלה שאני אפילו מתרגש בטעות... כ... כי אני עובד ה'... קלטת את המהפך בראש?? כעת יש סיכוי שלאט לאט שמשוה יתחיל לבעור בי מבפנים... אם אני אהיה עקבי עם זה יכול להיות שאני אצליח להתקדם עם זה ואני לא רק אעבוד אצל ה'... (אגב: זה לא קורה לבד... הההרואה שכל אותם נבבות שמתפללים שעה תפילה... הם לא התקדמו כי הם לא השקיעו בזה יותר... כמובן שיש כאלו שלפי הבחינה שלהם זה לא העבויידה שלהם... אבל אם אנחנו כן רוצים... אז כמובן שצריך להמשיך להשקיע) אלא גם אני אהיה עבוייד... אבל לבנתיים אין לי עיניים גדולות... אני כעת מסתפק בעבודה!! העיקר שזכיתי להתקבל לעבודה!!! אשר בחר בנו מכל העמים וקרבנו מלכנו לעבודתך... כ"כ פשוט!!!